

øvrige partier altså ønsker at gøre til indvandre-re.

Partierne bag forslaget vil fortsat forsøge at skabe flertal i befolkningen for, at flygtninge behandles som personer, der ønsker at vende tilbage til deres land, og at de behandles derefter, så de også bliver i stand til det. Vi er overbevist om, at flertallet nok skal komme her i Folketinget, for vi har et flertal iblandt vælgerne.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg skal ikke skjule, at jeg synes, det var en lidt frysende stemning, der bredte sig under det sidste indlæg fra ordføreren for forslagsstillerne, da fru Birthe Rønn Hornbech sagde, at man må formode, at flygtninge flygter fra noget og ikke til noget. Det, vi taler om her, er bosniske krigs-flygtninge, og at anvende en sprogbrug som det, fru Birthe Rønn Hornbech anvendte, synes jeg er højest ejendommeligt, hvis jeg nu skal sige det lidt neddæmpet. At bruge en sammenligning, der skal skabe det indtryk, at de bosniske krigs-flygtninge ikke flygter fra noget! Det gør de jo, de flygter fra det fæleste begreb, der findes, nemlig etnisk udrensning.

Jeg tror, der var mange af os, der troede, at vi med afslutningen af Anden Verdenskrig og Hitlerstyrets sammenbrud havde slettet begrebet etnisk udrensning af den europæiske ordbog. Vi tog desværre fejl. Nu er det der igen i vores egen verdensdel: en forfølgelse af mennesker, nedskydning af mennesker, forjagelse af mennesker, som alene har den forbrydelse bag sig, at de har en forkert etnisk afstamning. Her er der altså tale om, at det er mennesker, fru Birthe Rønn Hornbech, der flygter fra noget. De flygter ikke til Danmark, fordi de har et ønske om vores velfærd, men fordi de er blevet frataget det vigtigste, man har, nemlig retten til at bo i sit eget land med den etniske afstamning, man nu engang har, med den religion, man nu engang bekender sig til, og med de rettigheder, man nu engang har, hvis man bor i et civiliseret samfund. Den tragedie, som de mennesker er flygtet fra, er jo i virkeligheden en gentagelse – omend i miniformat – af den tragedie, som i fyrreneramte Europa. Derfor min opfattelse af, at det var et helt kuldslået synspunkt at bringe ind i debatten at tale om mennesker, der flygter til noget og ikke fra noget.

Så sagde fru Birthe Rønn Hornbech også: Vi troede, vi havde en aftale om, at man bare skulle forlænge loven.

Til det er mit svar: Vi troede, vi havde vedtaget en lov i fællesskab. Ikke en lov, vi havde fundet på – de partier, der nu danner regering – men en lov, som V og K havde fundet på. Vi troede, at en afstemning gjaldt. Vi troede, at fastsættelsen af 2-års-reglen ikke bare var noget, man havde lavet på skrømt, men at man mente det, og at det byggede på et vigtigt grundsyn. Og hvad er det så for et? Det er det grundsyn, der går på, at der må være en grænse for, hvor lang tid man kan fratage flygtninge den selvfølgeligelige ret, de har, til at få deres asylsag behandlet.

Jeg synes, det er ganske tankevækkende, at bosniske krigsflygtninge i Danmark meget ofte siger: Hvorfor kan vi dog ikke få lov til bare at være under de samme flygtningeregler som dem, alle andre er under? De føler nemlig, at de har ringere vilkår, hvilket de for så vidt også har, fordi deres asylsag kan være fastfrosset i to år. Derfor må jeg, når der i fru Birthe Rønn Hornbechs indlæg nærmest lå en antydning af aftalebrud, sige: Hus forbi. De, der er løbet fra en aftale og fra en afstemning og fra et løfte afgivet til den mest sårbare gruppe, der overhovedet findes her i landet, er V og K. Fremskridtspartiet er ikke løbet fra noget, for de stemte imod, allerede da loven blev vedtaget.

Jeg synes, at det rejser spørgsmålet, om løfter afgivet til sårbare mennesker, til dem, der ikke har magt bag sig, til dem, som ikke kan vinde stort gehør i den danske offentlighed, gælder mindre end dem, vi afgiver til alle andre.

Det lovforslag, som vi behandler her i dag, og den tankegang, der ligger bag, har jeg meget vanskeligt ved at forene med det, som vi normalt plejer at sige med nogen selvgothed til hinanden her i landet, nemlig at vi bygger vores flygtningepolitik på et humanistisk grundsyn.

Hr. Helge Adam Møller sagde et par ting, som jeg synes kræver nogle kommentarer, men som det til gengæld nok må konstateres at der mangler en logisk forbindelse imellem.

For det første sagde hr. Helge Adam Møller, at han var sikker på, at det ville koste mindst 2 mia. kr. med den familiesammenføring, der ville komme efterfølgende, samtidig med at det blev sagt, at hr. Helge Adam Møller slet ikke vidste, hvor mange, der var tale om. Bare sagt i al stilfærdighed: Skulle man så ikke vente med at sætte tal på, til man ved, hvor mange der er?

Jeg synes, det er lidt for nemt bare at strø om sig med milliarderne, når man skal diskutere disse ting, og i øvrigt forholder det sig jo sådan,